

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB5

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB5", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 67.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb5-txt-shoot-id01e96c38-fef6-4942-b304-0da4b052b5ce.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Derfor kan Mskene i Almdl. slet ikke holde Indtrykket af Xstus i Fornedrelsen fast, fordi de ingen endog blot nogenlunde Forestilling have om hvad det vil sige, at udgive sig for en Anden end man er og den Afgjorthed det fastholdes med, at Ingen faaer Lov at kigge igjennem. De bilder dem i Grunden alle ind, at dersom de havde levet samtidig med Xstus, saa havde de nok skimtet Noget. Paa den anden Side de have hell. ingen endog blot nogenlunde Forestilling om den Selvfornegtelse, der er fornøden for at gennemføre et Incognito, de tiltroe egl. ikke Xstus ret, at han kunde holde tæt. De mærke derfor ikke, at det netop er at ære Xstus at troe, at han formaaede indtil det Mindste at være hverken mere ell. mindre end det foragtede Msk. i et Incognito, som ikke Satan selv kunde gjenneuskue, et Incognito der kun aabnede sig for Troen. De ere dumme og udialektiske nok til saadan i msklig Tossierie at mene at de smigre ham ved at forsikre at de anede Noget – det troede jeg var at smigre sig selv og ikke Mystifikatoren.

See i denne Henseende har jeg msklig talt gjort Studier, som altid kan bruges.

Det som Msk. i Almdl. ingen Forestilling have om (thi hvor mange leve vel saa dristigt og ideelt) er hvad det vil sige at iføre sig en Charakter, ell. Forskjellen mell. at sige til et andet Msk. jeg vil iføre mig den og den Skikkelse og saa at staae der ligeoverfor ham i den, og vel at mærke nu fra sin Side gjøre Alt for at holde sig i Charakteren. Jeg har forsøgt det med Ironie. Jeg har sagt til et Msk, at jeg altid havde noget ironisk ved mig – og hvad saa, saa var vi jo i Forstaaelse med hinanden, jeg havde aabnet mig. Men naar jeg saa i samme Øieblik traadte i Charakteren, saa var han igjen raadvild. I samme Secund var enhver ligefrem Meddelelse afskaaret, min hele Skikkelse, Blikket, Replikken lutter Spørgsmaalstegn. Nu sagde han: aah, det er Ironie. Han ventede naturligviis, at jeg skulde svare: ja ell. nei, ∴ meddele mig ligefrem. Men i det Øieblik jeg har iført mig Charakteren, stræber jeg blot at være den tro. Nu var det ham en Umulighed at faae en Vished om, om det var Ironie – just dette var Ironie.

Men Mskene leve som Piatte-Hoveder, fruentimeragtigt. See, derfor have de ingen Forestilling om, hvad det vil sige, naar det behager Gud at ville være Incognito.

Lad os tage det Mindre, lad os tage Socrates. Hvor Mange have blot en Forestilling om, hvad det vil sige, at Ironien hos ham var Charakter-Rolle, at det derfor ingenlunde var ham om at gjøre at blive forstaaet, men netop om at holde sig tro i sin Charakter, altsaa om at blive misforstaaet. Han vilde misforstaaes, thi han vilde være Incognito. Det var ikke et Indfald Juleaften for at behage Cousiner og Neveuer – saaledes levede han Dag ud Dag ind i mange, mange Aar.

[a] ell. hvilken Forskjel der ermell. at docere og den existentielle Kunst at være det og det; at naar jeg docerer er det egl. ved min Hjælp de Andre forstaae, i andet Tilfælde, har jeg taget mig heelt ud af Forholdet til dem, forholdende mig blot til mig selv i at gennemføre min Charakter. Deres Forstaaen vil altsaa beroe paa hvad Kræfter de have i dem selv ∴ jeg examinerer dem.